

III. stretnutie

Téma: Zdieľanie zodpovednosti za našu misiu

Úryvok zo Sv. Písma:

Lk 4, 16 - 21

Ježiš prišiel aj do Nazareta, kde vyrástol. Podľa svojho zvyku vošiel v sobotu do synagógy a vstal, aby čítal. Podali mu knihu proroka Izaiáša. Keď knihu rozvinul, našiel miesto, kde bolo napísané: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.“ Potom knihu zvinul, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli na neho. A on im začal hovoriť: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli.“

Zamyslenie

Ježiš prichádza domov, kde vyrástol. Nazaret je nielen miestom ohlásenia o naplnení Izaiášovho radostného prisľúbenia, ale dá Ježišovi prorocké označenie - Nazaretský (por. Mt 2, 23), ktoré bude neskôr identifikačným znakom jeho kríža, jeho kráľovského trónu - (por. Jn 19, 19). Ježiš zatvorí knihu proroka Izaiáša a svoju „inauguračnú reč“ v synagóge zakončí slovami: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli“. (Lk 4, 21). Posolstvo radosti žiari z každého slova tohto úryvku. Písmo sa naplnilo. Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami (Jn 1, 14)

Spoločné kráčanie Cirkvi synodálnymi chodníkmi, ktoré sú lemované mnohými „krížikmi“, boľáčkami, starosťami, trápeniami i hriechmi jej členov - a vlastne celého ľudstva - (por. GS 1) nemôže priniesť ovocie, ak nebude napojené na Krista, bez ktorého nie je možné nič urobiť (Jn 15, 5). A hoci sme pre mnohé nebezpečenstvá a úskalia doby pokúšaní stiahnuť sa do defenzívy a brániť všetko, čo nám je vzácne a sväté, nemôžeme zabudnúť, že toto nie je naša identita a naše poslanie. Svätý Pavol VI. pripomína, že evanjelizovanie je najhlbšou identitou Cirkvi (*Evangelií nuntiandi* 14). Spoločenstvo Cirkvi (*communio*) je misionárske *communio* (por. *Christifideles laici* 32).

Vediac o nevyhnutnosti evanjelizovať, ...beda mi, keby som evanjelium nehlásal (1 Kor 9, 16), nemalo by byť ťažké naplniť misijný príkaz: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu“ (Mk 16, 15). Je potrebné ísť a hlásať!

Čo však s tým, ak hlásame všetko možné, od vznešených myšlienok literátov, cez neuveriteľné príbehy z filmov a sociálnych sietí, cez súkromné vízie a posolstvá vyvolených osôb až po vlastné predstavy a idey o svete a Cirkvi? Platí aj vtedy misijný príkaz? Určite nie!

Viac ako vedomie príkazu potrebujeme dnes nanovo spoznať obsah nášho ohlasovania. Ježiš Kristus, ktorý hlásal Božie kráľovstvo naplnený Duchom Svätým (por. Lk 4, 1), on je obsahom i silou nášho ohlasovania. Svätý Ján Pavol II. to vyjadril slovami: „Kto naozaj stretol Krista, nesmie si ho ponechať pre seba, ale ho musí ohlasovať“ (*Novo millennio*

ineunte 40). Táto misia má byť našou dispozíciou, je to náš permanentný stav (por. *Evangelii gaudium* 25; 273).

Aby sme túto misiu pochopili ako našu spoločnú zodpovednosť, potrebujeme skúsenosť s Kristom. Pápež František hovorí, že skutočný misionár vie, že Ježiš s ním kráča, s ním hovorí, s ním dýcha, s ním pracuje. Cíti, že živý Ježiš je s ním uprostred misijného poslania. Kto neobjaví Ježiša prítomného v samotnom srdci misijného diela, čoskoro stratí entuziazmus a prestane si byť istý tým, čo odovzdáva; chýba mu sila a zápal. A človek, ktorý nie je presvedčený, nadšený, istý a zamilovaný, nikoho nepresvedčí. (por. *Evangelii gaudium* 266)

Čo je obsahom mojich slov, keď hovorím o Cirkvi? (celá Katolícka cirkev na čele s pápežom, diecéza, farnosť, spoločenstvo...) Som iba v permanentnom stave obrancu Cirkvi? Bojím sa o Cirkev? Akým spôsobom ju bránim? (Možno z pohodlia môjho domova vo virtuálnom svete? Možno agresívnym spôsobom nehodným Kristovho učeníka? Alebo...?) Čo pre mňa znamenajú slová o ohlasovaní radostnej zvesti? Čo je pre mňa radostná zvesť? Kde všade môžem ohlasovať evanjelium?

Pomocné otázky pre diskusiu

Spoluzodpovednosť za misijné poslanie: Synodalita slúži misijnému poslaniu Cirkvi; všetci členovia sú pozvaní k tomu, aby sa na ňom podieľali.

- Čo znamená pre môj život, že každý pokrstený je zároveň poslaný, teda misionár?
- Sme skutočne misijným spoločenstvom, Cirkev pre druhých, alebo do seba uzavretou skupinou? V čom konkrétne sa prejavuje naše spoločenstvo ako misijné?
- Čo si predstavujem pod pojmom misie, pokiaľ nejde iba o „misionárov“ odchádzajúcich do iným zemí a kontinentov? Ako môžu misie súvisieť so životom nášho konkrétneho spoločenstva?
- Aké misijné / evanjelizačné aktivity sú v našom spoločenstve rozvinuté? A aké by mohli byť nanovo rozvinuté?
- Je možno čerpať v živote nášho cirkevného spoločenstva silu pre našu službu v spoločnosti? Je podporovaná zodpovednosť za politický život, vzdelávanie, presadzovanie sociálnej spravodlivosti, starostlivosti o životné prostredie?
- Ako sa snažíme tvoriť vzťahy a spoluprácu s miestnou samosprávou? Snažíme sa ponúkať svoje služby v prospech všetkých ľudí žijúcich v našej farnosti?
- Aké môžu byť naše osobné vnútorné prekážky pre hlásanie / evanjelizáciu (hanblivosť, neznalosť, nezáujem, malá osobná motivácia)?
- Evanjelizačné / misijné dielo predpokladá osobnú hlbokú konverziu: mám osobnú skúsenosť s Bohom, ktorá mi túto cestu otvorila?
- Čo pre nás môže znamenať evanjelizácia ako „metóda postupných krokov“, začínajúcich kultúrnych, športových (pred – evanjelizačných) aktivít? Aktivity smerované na jednotlivé skupiny (muži, ženy, mládež, deti)?

- Misijné poslanie je stálym podnetom k tomu, aby sme nezostali v priemernosti, ale stále rástli na našej ceste s Bohom / k Bohu. Čo mi toto hovorí pre život našej farnosti / mne osobne?